

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 11 januari 2017 — Rainer Typke/Europese Commissie**(Zaak C-491/15 P) ⁽¹⁾**

[Hogere voorziening — Toegang tot documenten van de instellingen — Verordening (EG) nr. 1049/2001 — Artikel 3 — Begrip document — Artikel 2, lid 3 — Bij een instelling berustende documenten — Kwalificatie van de in een gegevensbank opgenomen informatie — Verplichting om een niet-bestaand document op te stellen — Geen — Bestaande documenten die uit een gegevensbank kunnen worden geëxtraheerd]

(2017/C 063/05)**Procestaal: Engels****Partijen**

Rekwirant: Rainer Typke (vertegenwoordiger: C. Cortese, avvocato)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: F. Clotuche-Duvieusart en B. Eggers, gemachtigden)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Rainer Typke wordt in de kosten verwezen.

⁽¹⁾ PB C 27 van 25.1.2016.

Beschikking van het Hof (Vijfde kamer) van 26 oktober 2016 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona — Spanje) — Ismael Fernández Oliva/CaixaBank, S.A. (C-568/14), Jordi Carné Hidalgo en Anna Aracil Gracia/Catalunya Banc, S.A. (C-569/14) en Nuria Robirosa Carrera en César Romera Navales/Banco Popular Español, S.A. (C-570/14)

(Gevoegde zaken C-568/14 tot en met C-570/14) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 93/13/EEG — Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Consumentenovereenkomsten — Hypotheekovereenkomsten — Bodemrentebeding — Collectieve procedure — Individuele procedure met hetzelfde voorwerp — Voorlopige maatregelen)

(2017/C 063/06)**Procestaal: Spaans****Verwijzende rechter**

Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Ismael Fernández Oliva (C-568/14), Jordi Carné Hidalgo en Anna Aracil Gracia (C-569/14) en Nuria Robirosa Carrera en César Romera Navales (C-570/14)

Verwerende partijen: CaixaBank, S.A. (C-568/14), Catalunya Banc, S.A. (C-569/14) en Banco Popular Español, S.A. (C-570/14)

Dictum

Artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling als in de hoofdgedingen, die de rechter bij wie een consument een individuele vordering heeft ingesteld strekkende tot vaststelling dat een beding in een overeenkomst tussen hem en een verkoper oneerlijk is, niet de mogelijkheid geeft om ambtshalve, en voor zo lang als hij dienstig oordeelt, voorlopige maatregelen te nemen in afwachting van een definitieve uitspraak met betrekking tot een aanhangige collectieve actie waarvan de uitkomst kan worden toegepast op de individuele vordering, wanneer dergelijke maatregelen noodzakelijk zijn ter verzekering van de volle werking van de te geven rechterlijke beslissing omtrent het bestaan van de rechten waarop de consument aanspraak maakt op grond van richtlijn 93/13.

⁽¹⁾ PB C 46 van 9.2.2015.

Beschikking van het Hof (Negende kamer) van 10 november 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Hongarije) — Signum Alfa Sped Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

(Zaak C-446/15) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Belastingen — Belasting over de toegevoegde waarde — Richtlijn 2006/112/EG — Recht op aftrek — Weigering — Niet als de daadwerkelijke leverancier van de gefactureerde diensten aangemerkte opsteller van de factuur — Op de belastingplichtige rustende controleplichten)

(2017/C 063/07)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Signum Alfa Sped Kft.

Verwerende partij: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

Dictum

De bepalingen van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2016 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, moeten aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale praktijk waarbij de belastingdienst een belastingplichtige het recht weigert op aftrek van de belasting over de toegevoegde waarde die is verschuldigd of voldaan over de aan hem geleverde diensten op grond dat de facturen voor deze diensten niet geloofwaardig zijn aangezien de opsteller van die facturen niet de daadwerkelijke leverancier van die diensten kon zijn, tenzij aan de hand van objectieve gegevens en zonder dat van de belastingplichtige wordt geëist dat hij controles verricht waartoe hij niet verplicht is, wordt aangetoond dat deze belastingplichtige wist of had moeten weten dat die diensten deel uitmaakten van fraude met betrekking tot de belasting over de toegevoegde waarde, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

⁽¹⁾ PB C 381 van 16.11.2015.